

Den byl zvláštní. Utekl strašně rychle. To se mi často nestává. Obvykle se nudím. Třeba při matice. Sleduju nástěnné hodiny, jako by byly posvátné. Nepomáhá to. Stejně se nezrychlí.

Doma mě čekaly špagety se sýrovkou. Moje nejoblíbenější jídlo. Babi se překonala. A facetime s mámou. Vlastně jsme měly obědovečeři spolu. Koupila si metr a stříhá ho jako vojáci, když se těšili do civilu. Ještě tři čtverečky a obejmeme se.

Také mi ukazovala fotky díry, která vznikla v měsíci, kdy se narodila moje sestřenka Lucie, je jí zrovna teď osmnáct, už je velká. Teď se jí říká Lú. Minule ji načapali kouřit za chalupou. To byla strašná aféra. Babička se naštvála.

Ta díra, ten pomník, se nazývá Ground Zero. Vysvětluje máma. Ground Zero se prý říkalo jen místům, kam spadla atomová bomba, jako Hirošima nebo Nagasaki. Teď se tak jmenuje i místo na Dolním Manhattanu, kde stávalo Světové obchodní centrum, než ho teroristé zničili. Prý tenkrát devatenáct teroristů z al-Káidy uneslo čtyři letadla. Dvě narazila do newyorských věží, jedno do Pentagonu. A čtvrté se zřítilo. Mělo nejspíš zasáhnout Bílý dům, sídlo amerického prezidenta. Všichni cestující zemřeli. Všichni. A spousta lidí na zemi.

Maminka si utírá slzy. Povídá si se mnou a pláče. Špagety mi tuhnou v krku. Fotky pomníku jsou bezútešný. Vážně symbolizují díru, kterou nelze zalepit. Překonat. Zapomenout. Jen... Konec. Smutek. Maminka mi vypráví o hasičích, kteří mají dodnes poškozené plíce. O dvojici, co se vzala za ruce a skočila z vysokého patra vstříc smrti. Aby utekli ohni. O telefonátech loučení lidí z letadla dětem.

Od té doby se táhne ta strašná válka v Afghánistánu.

„A je spravedlivá, mami?“

„Miláčku, žádná válka není spravedlivá. Žádný konflikt. Ani obyčejná hádka.“

„Proč?“ ptám se bezmocně.

„Nikdy nemá vítěze. Jen poražené,“ říká jistě žena, která mi dala život. Vím, zní to jako z černobílého filmu, ale táta tak o mámě rád mluví.

Maminka mi také ukazuje krabici maličkých dortíků, co mi koupila. Mají pastelové barvy a prý jsou všechny raw. To jsem zvědavá, jak je doveze domů. Sice slíbila, že mi je nenakouše, ale moji pozornost se jí odvést nedaří.

Jdu se schovat do pokojíčku. Potřebuju být sama.

Babička se rozčiluje. „Copak nestačí, že jsi pryč? Musíš ji ještě trápit těmi nejhoršími lidskými vlastnostmi?“ vyčítá mámě na dálku. Ta jí odpovídá, že jsem přece její dcera a že všechno zvládnou. No když myslí...

Mám balon přímo u postele. Svítí jako slunce. Škoda že není plyšový. Dala bych si ho pod hlavu a maminka by byla blíž.

Možná jsem snad na chvílku usnula. Slyším klíče v zámku. Hlasité zouvání. A babiččin rozčilený hlas: „Prosím tě, běž za ní. Tohle musíš zachránit. Utekla raději spát, jak malé dítě.“

Táta míří rovnou za mnou. Sedá si na postel a svírá mi chodidla. Má tak teplé ruce. A velké. Mnohem větší než máma. Máma mi vždycky zahřívá prsty třením. Do tatínkových dlaní se vejdu celé mé nohy.

„Moja malá. Svět není nespravedlivý. Není. Svět je dobrý. Někteří lidé někdy touží prosadit třeba jinou víru, chtějí větší bohatství, nebo si dělají nárok na území – to pak v rámci přesvědčení či pod praporem čistého záměru rozpoutají peklo. Povětšinou tyhle nebohé pěšáky někdo řídí. Víš, říká se, že nejjednodušší je manipulovat davem. Skupinu přesvědčíš rychleji než jednotlivce. Jen se podívej, jak moc nepravdivé reklamy vidíš v televizi. Na nezdravé jídlo. Na nebezpečné bankovní půjčky. Na zbytečné léky. Podle mě je vážně důležité nevěřit všemu, co říkají ostatní. Rozpoznat pravdivost sdělení. Každou informaci si ověřit. A mít silnou skupinu, zázemí. Proto se říká, že rodina je základ. I malá rodina je rodina. Je hlavní mít v životě aspoň jednoho člověka, na kterého se můžeš zcela spolehnout. Aspoň jednoho. A lásku mu vracet. Ani v rodině není cit samozřejmostí. Mianko, jak přátelství, tak vztahy musíš budovat. Starat se o ně. Jinak uschnou jako špatně opečovaná kytička. Lidé ani nemusí žít pospolu. Rodina může být i skupina přátel. Nebo dva půjčení rodiče. Nevadí, když dojde k rozvodu, rozchodu, útěku do jiných světů. Důležitý je pocit. Pocit, že se můžeš spolehnout. Že jsi doma.“

Tátovy opisy jsou někdy legrační. Nikdy přede mnou neřekl slovo smrt. Vždycky místo ní zmiňuje, že ten daný tvor je v jiných světech. Říkal to i o kanárkovi, který umřel, když mi byly čtyři. Dlouho jsem ty jiné světy hledala. Až máma mi osvětlila, že jsou jen v jeho hlavě.

